

Sygn. akt III CSK 221/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa W. F.
przeciwko P. S.A. Oddziałowi w K.
i Szpitalowi Specjalistycznemu im. [...] w N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 26 września 2014 r., sygn. akt I ACa 899/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje radcy prawnemu A. K. od Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego w Krakowie kwotę 5700,- (pięć tysięcy siedemset) złotych, powiększoną o należny podatek VAT z tytułu udzielenia powodowi nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 września 2014 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację powoda W. F. od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 15 kwietnia 2014 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko P. S.A. i Szpitalowi Specjalistycznemu im. [...] w N. o zapłatę *in solidum* kwotę 700 000 złotych z tytułu zadośćuczynienia za doznane cierpienia fizyczne i psychiczne w związku z zakażeniem go bakterią *staphylococcus aureus* w pozwanym Szpitalu, ewentualnie w związku z wadliwym diagnozowaniem i leczeniem powoda w tym Szpitalu oraz naruszeniem przysługujących powodowi praw pacjenta do informacji o stanie zdrowia oraz wyrażenia zgody na leczenie. Oddalenie powództwa nastąpiło wskutek nie wykazania przez powoda, aby pozwany Szpital ponosił winę za zakażenie powoda bakterią gronkowca złocistego i aby spełnione zostały przesłanki z art. 415 i art. 430 k.c. Stanowisko to uzyskało aprobatę Sądu drugiej instancji.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym wyroku przepisów prawa materialnego, tj. art. 34 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodach lekarza i lekarza dentysty przez ich błędną wykładnię; § 6 ust. 1 pkt 4c oraz § 6 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie rodzajów i zakresu dokumentacji medycznej w zakładach opieki zdrowotnej oraz sposobu jej przetwarzania, w związku z art. 34 ust. 1 i 2 oraz art. 31 ust. 1 powołanej ustawy przez ich niezastosowanie; art. 31 ust. 1 powołanej ustawy przez jego błędną wykładnię oraz art. 82 i art. 84 § 1 w związku z art. 88 § 1 k.c. przez ich zastosowanie. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 328 § 2, art. 245, art. 385 i art. 386 § 1 k.p.c. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania i uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, a także zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powód wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, sprowadzającego się do pytania, czy w przypadku wyrażenia zgody przez pacjenta, który wyraził zgodę na leczenie, ale nie został właściwie poinformowany, jak tego wymaga art. 31 ust. 1 powołanej ustawy o zawodzie lekarza, może skorzystać z uprawnień wynikających z przepisów o wadach oświadczenia woli. Ponadto, skarżący wskazał na potrzebę wykładni przepisów powołanej ustawy, ze względu na to, że budzą one poważne wątpliwości i wywołują rozbieżności w orzecznictwie sądów. Jednakże obie kwestie zostały skonstruowane wokół tego samego problemu skutków wyrażenia przez pacjenta zgody na zabieg medyczny, mimo braku spełnienia przez zakład opieki zdrowotnej obowiązku poinformowania go o tym zabiegu w zakresie wymaganym przez ustawę.

Na pierwszy rzut oka może się wydawać, że zostały spełnione przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Mimo to treść uzasadnienia nie pozostawia wątpliwości, że problem prawny został sformułowany w podstawowej części obok argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a także obok zarzutów sformułowanych w ramach podstaw skargi kasacyjnej. Oddalając apelację powoda Sąd Apelacyjny wskazał wyraźnie na brak udowodnienia przez powoda, aby przy przeprowadzaniu zabiegu operacyjnego pozwany szpital naruszył ciążące na nim obowiązki informacyjne. Z tej przyczyny rozważania co do skutków naruszenia tych obowiązków w oczywisty sposób rozmiągają się z istotą argumentacji, która stała się podstawą zaskarżonego orzeczenia. Innymi słowy ze względu na ustalenia faktyczne dokonane w toku instancji, które wiążą Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) czynią zagadnienie prawne za bezprzedmiotowe dla rozpoznania skargi. Nie ma bowiem znaczenia dla sprawy na obecnym jej etapie rozpoznawania, jakie uprawnienia służą nienależycie poinformowanemu pacjentowi, jeśli zostało dowiedzione, że nie było błędów w udzieleniu mu informacji w takim zakresie, w jakim to było mu potrzebne. Ponadto, podstawowe kwestie dotyczące zakresu obowiązku udzielenia informacji pacjentowi została już w orzecznictwie rozpatrzona (por. wyroki Sądu Najwyższego

z dnia 11 kwietnia 2006 r., I CSK 191/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 18 i z dnia 8 lipca 2010 r., II CSK 117/10, nie publ.). Podnieść również należy, że podstawy kasacyjne, sformułowane przez powoda ograniczają się do zakwestionowania wniosku Sądu drugiej instancji co do prawidłowego spełnienia obowiązku informacyjnego - nie odnosząc się do dalej idących skutków prawnych jego ewentualnego naruszenia.

Z tych przyczyn - biorąc w szczególności pod uwagę związanie Sądu Najwyższego treścią zarzutów kasacyjnych - przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mogłoby, z istoty rzeczy, doprowadzić do wyjaśnienia zagadnienia prawnego ani usunięcia wątpliwości czy rozbieżności w judykaturze, na które powołuje się skarżący.

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, przyznając pełnomocnikowi powoda ustanowionemu z urzędu wynagrodzenie na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).